

det andet Thing under et Tryk, hvorunder det ikke burde bringes, at han nu har naaet at faae Landstinget under Tryk af den Afgjørelse, der har fundet Sted i det andet Thing. Men uagtet dette virkelig er et meget stærkt Tryk, og skjøndt Landstinget derved er kommen under et dobbelt Tryk, nemlig det, der hidrører fra den skete Afgjørelse i Folkethinget, og det, der følger af Hensynet til den uheldige Virkning, en Forkastelse af Loven her i Thinget kan have for de Mange, der have et stærkt Krav paa at nyde godt af Bestemmelserne i Loven, troer jeg, at Spørgsmaalet selv er af en saadan Betydning, at man ikke ved noget Tryk maa lade sig bringe ud af det Spor, man anseer for det rette. Jeg for mit Vedkommende kan ikke ved noget Tryk bringes til at fravige den Mening, som jeg anseer for den eneste rigtige, og det er derfor — som sagt — en Selvfølge, at jeg ikke kan opgive Sagen for dette Punkts Vedkommende eller den Indstilling, jeg som Medlem af Fællesudvalget har tilladt mig at gjøre, og jeg finder saameget mindre Betænkelse ved at holde fast paa Mindretallets Indstilling til § 3, som jeg forudsætter, at man ved at concedere Noget her aldeles ikke opnaaer det Siemed at bringe Loven igjennem, idet det staaer for mig som en Forudsætning, man er berettiget til at gaae ud fra, at der vil være et andet Punkt, som senere kommer under Forhandling, som vil forhindre Loven fra at komme ud, og jeg kan ikke med den ærede Ordfører være enig i, at man af Klogskabshensyn skal arbejde hen til, at Loven, om den end ikke nu bliver bragt tilende, dog kan foreligge vedtaget — med en eneste Undtagelse — af begge Thing, naar Sagen til Efteraaret igjen bliver optaget. Jeg troer ikke, at der er Grund til deri at lægge videre Betydning, og jeg troer, at man ved at opgive denne Tilspøining til § 3, som Landstinget tidligere med stor Majoritet har vedtaget, ikke vilde naae Andet end at bringe et aldeles unyttigt Offer paa Forsønlighedens Alter.

Mossin: Saalænge der var Haab om, at det kunde komme til Samstemning mellem begge Thingene, skulde jeg med Redebonhed have stemt imod denne Tilspøelse; men da der

er Sandsynlighed for, at Thingene ikke kunne blive enige, troer jeg ikke, at der er nogen Grund for Landstinget til at opoffre sin tidligere udtalte Ansøelse. Jeg agter derfor at stemme med Minoriteten.

Christensen: Jeg vil stemme lige tvært imod Minoriteten og slutte mig til Udvalgets Ordfører. Jeg deler heller ikke den sidste ærede Talers udtalte Tanke om, at man allerede nu maatte opgive Haabet om, at Loven kunde komme igjennem. Det forekommer mig, at Landstinget er særdeles opfordret til — efterat man paa et andet Sted er kommen saa væsentligt imøde som fleet er — at slutte sig til den foreslaaede nye Paragraph. Det forekommer mig utvivlsomt, at denne Vænningslov i sig selv, i sit Indhold, er af væsentlig Betydning, at man paadrager sig et ikke ganske ringe Ansvar ved at foranledige, at den ikke bliver ophøiet til Lov i denne Session. Jeg veed vel, at man kan trøste sig med, at der ved en senere forelagt Lov, som den ærede Formand har modtaget og forelagt allerede idag, — kan for det nuværende Aar staaes Udvei. Men for ikke at tale om, at det jo slet ikke er vist, hvorvidt den vil gaae igjennem — det er mig bekendt, at en Deel har isinde at gjøre den allerhyderste Modstand mod den — saa er det dog vist, at det Offer, der her bringes, at vedtage et Par Ændringer — hvoraf den ene, hvad der allerede af den ærede sidste Tale blev bemærket, af os, ved at vedtage Beslutningen, allerede er anerkjendt — er saaringe, at jeg troer, at det vel kunde være rimeligt at vente, at Landstinget vedtog Loven, saaledes som den nu er bleven vedtagen i det andet Thing.

Madvig: Jeg vil blot spørge, om det ikke er at forstaae saaledes, at det Ændringsforslag, der angaaer en ny Paragraph efter § 25, ikke foreligger nu.

Formanden: Ganske vist.

Madvig: Altsaa kan jeg opsætte at besvare, hvad der angaaende den er blevet httret, indtil vi komme til Behandling deraf.